

К Джупия Куин

БРИДЖЪРТЪН

Понякога краят е само начало...

Джентълменско
предложение

ВТОРИ ЕПИЛОГ

**ДЖУЛИЯ КУИН
ДЖЕНТЪЛМЕНСКО
ПРЕДЛОЖЕНИЕ. ЕПИЛОГ 2**

Превод: Dream Team

chitanka.info

„Джентълменско предложение“ е моята представа за „Пепеляшка“, но много скоро ми стана ясно, че в историята едната доведена сестра не е толкова лоша. Докато Розамунд бе зла и груба, Поузи притежаваше златно сърце, и когато историята достигна своята развързка, тя беше тази, която спаси всички. Изглежда ми съвсем справедливо Поузи също да получи своето „и заживели щастливо“.

Джулия Куин

На двадесет и пет, мис Поузи Рейлинг бе считана за почти стара мома. Имаше хора, които биха казали, че вече е преминала границата между млада госпожица и безнадежден случай, тъй като обичайната разделителна линия бе двадесет и три години. Само че... Поузи бе уникален случай, както обичаше да казва лейди Бриджъртън, нейната неофициална настойница. Тя твърдеше, че Поузи е точно в годините си на дебютантка — на двадесет, може би двадесет и една.

А Елоиз — най-голямата от неомъжените дъщери в семейството — се изказваше малко по-безцеремонно. Твърдеше, че първите няколко години на Поузи във висшето общество са били безполезни и не би трябвало да бъдат обръщани в неин ущърб. Най-малката сестра на Елоиз — Хаясинт, която никой не успяваше да надприказва, заяви, че годините между седемнадесетия и двадесет и втория рожден ден на Поузи са били „абсолютна гадост“.

В този момент лейди Бриджъртън въздъхна, наля си силно питие и се отпусна в един стол. Елоиз, чийто език бе остър като този на Хаясинт, макар и за щастие обуздаван от известна доза благоразумие, отбеляза, че е най-добре Хаясинт да бъде омъжена бързо, защото в противен случай майка им ще се пропие. Лейди Бриджъртън не оцени този коментар по достойнство, макар да призна пред себе си, че е твърде възможно да се окаже верен.

Такава бе Хаясинт. Само че тази история е за Поузи. И тъй като Хаясинт има навика да завладява всичко, в което бива замесена... моля ви, забравете за нея през останалата част на историята.

Първите години на Поузи на брачния пазар наистина бяха абсолютна гадост. Бе направила своя дебют на съвсем подходящата възраст от седемнадесет години. Освен това бе доведена дъщеря на покойния граф на Пенууд, който съвсем благоразумно ѝ бе оставил зестра, малко преди ненавременната си смърт няколко години по-рано.

Поузи беше много хубава, макар и леко закръглена, всичките ѝ зъби си бяха по местата, а хората често отбелязваха, че има необичайно мили очи. Всички, които я харесваха, недоумяваха защо толкова дълго не бе получила нито едно предложение. Но те не познаваха майката на Поузи...

Араминта Гънингсуърт, вдовстващата графиня на Пенууд, бе невероятно красива, по-хубава дори от Розамунд, по-голямата сестра

на Поузи, която бе благословена с руса коса, небесносини очи и уста като розова пъпка.

Освен това Араминта бе амбициозна и много се гордееше с възхода си от средите на дребните благородници към аристокрацията. От мис Уинчислий се беше превърнала в мисис Рейлинг, а след това в графиня Пенууд, макар че ако я слушаше човек, щеше да си помисли, че се е родила със сребърна лъжица в уста.

В едно отношение Араминта се бе провалила — не бе успяла да даде наследник на графа. Това означаваше, че макар да я наричаха „лейди“, тя не разполагаше с особено голяма власт, нито имаше достъп до голямото състояние, което смяташе, че ѝ се полага. Затова бе насочила всичките си надежди към Розамунд, тъй като бе сигурна, че тя ще склучи успешен брак. Дъщеря ѝ можеше да пее и да свири на пиано и макар, за разлика от Поузи, да не бе особено умела с иглата, знаеше как точно да я убоде, и понеже сестра ѝ не изпитваше особена наслада от постоянни боцкания по кожата, в крайна сметка винаги се оказваше, че бродерията на Розамунд е невероятно изящна, докато тази на Поузи оставаше недовършена.

Тъй като парите на Араминта не бяха толкова много, колкото искаше другите да вярват, тя пилееше за Розамунд всичко, което имаха — за гардероб, уроци и всичко останало.

Но... (И това е едно много голямо „но“.)

Нещата не се развиваха много добре за вдовстващата графиня на Пенууд. Историята е много дълга и вероятно заслужава да я разкажем в собствена книга. Достатъчно е да кажем, че Араминта отне с измама наследството на друго младо момиче — София Бекет, която се оказа незаконна дъщеря на графа. Щеше да ѝ се размине безнаказано, защото кой ли би се загрижил за едно копеле, само че Софи прояви нахалството да се влюби в Бенедикт, втория син на споменатото погоре и изключително влиятелно семейство Бриджъртън.

Това не би било достатъчно да предопредели съдбата на Араминта, но Бенедикт реши, че и той е влюбен в Софи. И то лудо. И макар че можеше да забрави присвояването на зестрата, нямаше начин да отмени с лека ръка хвърлянето на Софи в затвора... по напълно измислени обвинения.

Нещата изглеждаха доста зле за бедната Софи, дори и след намесата на Бенедикт и майка му — лейди Бриджъртън. Тогава се

появи не друг, а Поузи, която успя да спаси положението.

Поузи, която бе пренебрегвана през по-голямата част от живота си.

Поузи, която бе прекарала години с чувство на вина, че не се опълчва на майка си.

Поузи, която все още бе леко закръглена и никога нямаше да бъде красива като сестра си, но винаги щеше да има най-милите очи.

Араминта се бе отказала от нея на мига, но преди да измине и секунда, през която Поузи да се чуди дали за нея това е добър или лош късмет, лейди Бриджъртън я покани в дома си за толкова дълго, колкото пожелае. Поузи може и да беше прекарала двадесет и две години, командвана и презирана от сестра си, но не бе глупачка. Прие поканата с удоволствие и не се върна у дома, дори за да събере вещите си.

Що се отнася до Араминта, тя бързо се увери, че е в неин интерес да не прави публични коментари относно бъдещата София Бриджъртън, освен ако не пожелае да обяви безусловната си радост и възхищение, което тя не стори. Но и не започна да я нарича „копеле“, което бе най-доброто, което би могло да се очаква от нея.

Всичко това обяснява — по един доста заобиколен начин — защо лейди Бриджъртън бе неофициален настойник на Поузи и защо я считаше за уникален случай. В нейните представи Поузи не бе дебютирала истински до момента, в който не дойде да живее в дома ѝ. Със или без зестрата от Пенууд, кой би погледнал повторно момиче с дрехи, не по мярка, криещо се в ъгъла, полагайки невероятни усилия да не бъде забелязано от собствената си майка?

Така че ако на двадесет и пет Поузи все още не беше омъжена, е, това се равняваше на двадесет години при всеки друг. Или поне така твърдеше лейди Бриджъртън, а никой нямаше желание да ѝ противоречи.

Що се отнася до Поузи, тя казваше, че животът ѝ е започнал, едва когато е отишла в затвора. Тези думи имаха нужда от известно обяснение, но така бе с повечето ѝ изявления, а Поузи нямаше нищо против. Семейство Бриджъртън всъщност харесваха обясненията ѝ. Харесваха нея. А най-хубавото беше, че самата тя се харесваше.

Това бе по-важно, отколкото някога си бе помисляла.

* * *

Софи Бриджъртън смяташе, че животът ѝ е почти съвършен. Обожаваше съпруга си, обичаше уютния си дом и бе твърдо убедена, че двете ѝ малки момченца са най-хубавите и умни същества, които са се раждали някога някъде.

Вярно че живеела в провинцията, защото дори при сериозното влияние на семейство Бриджъртън, заради произхода си, Софи вероятно нямаше да бъде приета от някои претенциозни лондонски домакини. (Софи ги наричаше претенциозни, а Бенедикт използваше съвсем различна дума.) Но това нямаше значение. Не и наистина.

Двамата с Бенедикт предпочитаха живота на село, така че загубата не бе голяма. Навярно винаги щеше да се шушука, че произходът на Софи не е такъв, какъвто би трябвало, но официалната версия бе, че тя е далечна — и напълно законна — роднина на покойния граф на Пенууд. Въпреки че никой не бе повярвал на Араминта, тя все пак бе потвърдила историята.

Софи знаеше, че докато децата ѝ пораснат, клюките ще са толкова остарели, че ако пожелаят да заемат мястото си в лондонското общество, пред тях няма да има затворени врати.

Всичко бе наред. Всичко бе идеално.

Почти.

Трябваше само да намери съпруг на Поузи. Не какъвто и да е съпруг, разбира се. Момичето заслужаваше най-добрия.

— Тя не е за всеки — бе споделила Софи с Бенедикт предишния ден, — но това не означава, че не е прекрасен избор.

— Разбира се, че не — измърмори той. Опитваше се да чете вестник, който бе от преди три дни, но за него новините все пак бяха нови.

Тя го изгледа остро.

— Имам предвид... Разбира се — бързо изрече Бенедикт, и когато тя не продължи веднага, допълни: — Имам предвид... Разбира се, че тя ще бъде чудесна съпруга за някого.

Софи въздъхна.

— Проблемът е, че изглежда повечето хора не осъзнават колко е прекрасна.

Бенедикт послушно кимна. Разбираше ролята си в тази конкретна размяна на реплики. Това не бе точно разговор. Софи разсъждаваше на глас и неговата задача бе от време на време, чрез дума или жест, да ѝ осигурява стимул да продължи.

— Или поне така казва майка ти — продължи Софи.

— Ммм.

— Не я канят да танцува толкова често, колкото би трябвало.

— Мъжете са зверове — съгласи се Бенедикт и обърна следващата страница.

— Вярно е — изрече Софи с чувство. — Присъстващите правят изключение, разбира се.

— О, разбира се.

— През повечето време — добави малко сприхаво.

Той махна с ръка.

— Не се притеснявай.

— Слушаш ли ме? — присви очи тя.

— Всяка дума — увери я той и наведе вестника достатъчно, за да я погледне над ръба. Не бе видял наистина присвиването на очите ѝ, но я познаваше достатъчно добре, за да го усети по гласа ѝ.

— Трябва да намерим съпруг на Поузи.

Той го обмисли.

— Може би тя не иска съпруг.

— Разбира се, че иска!

— Казвали са ми — обясни Бенедикт, — че всяка жена иска съпруг, но според личния ми опит, това не е съвсем вярно.

Софи се втренчи в него, което изобщо не го изненада. Твърде дълго изявление за човек, който държи вестник.

— Вземи Елоиз например — той поклати глава, което бе обичайният му жест, когато мислеше за сестра си. — На колко мъже е отказала?

— Поне на трима — каза Софи, — но не в това е въпросът.

— А в кое?

— Поузи.

— Така? — бавно продума той.

Софи се наклони напред, а в очите ѝ светеше странна смесица от объркване и решителност.

— Не зная защо джентълмените не виждат колко е чудесна.

— Трябва повече време, за да я оцени човек — каза Бенедикт, забравяйки за момент, че от него не се очаква истинско мнение.

— Моля?

— Ти сама каза, че не е за всеки.

— Но не се предполага ти... — отпусна се назад. — Няма значение.

— Какво щеше да кажеш?

— Нищо.

— Софи! — настоя съпругът ѝ.

— Просто щях да кажа, че се предполага да се съгласяваш с мен — измърмори, — но дори аз разбирам колко е абсурдно това.

Бенедикт отдавна бе разбрал, че да имаш разумна съпруга е прекрасно.

Софи замълча за известно време и Бенедикт би се върнал към вестника, ако не му бе толкова интересно да наблюдава лицето ѝ. Тя прехапа долната си устна, въздъхна, след това леко се поизправи, сякаш ѝ е хрумнало нещо интересно, а после се намръщи.

Наистина можеше да я гледа цял следобед.

— Сещаш ли се за някого? — попита внезапно тя.

— За Поузи?

Хвърли му поглед, който казваше: „А за кого друго може да говоря?“. Бенедикт въздъхна. Трябваше да очаква този въпрос, но бе насочил мислите си към картината, над която работеше в студиото. Беше портрет на Софи — четвъртия, който рисуваше за трите години на брака им. Започваше да мисли, че не е успял да улови устата ѝ съвсем точно. Не толкова устните, колкото ъгълчетата им. Един добър портретист трябваше да разбира мускулите на човешкото тяло, дори онези на лицето...

— Бенедикт!

— Мистър Фолсъм? — бързо предложи той.

— Адвокатът?

Той кимна.

— Изглежда шавлив.

Сега като се замислеше, тя беше права.

— Сър Реджиналд?

Софи го изгледа отново, очевидно разочарована от избора му.

— Той е дебел.

— Както и...

— Не е — прекъсна го Софи. — Тя е приятно закръглена.

— Щях да кажа, както и мистър Фолсъм — счете за нужно да се защити Бенедикт, — но ти избра да коментираш шавливостта му.

— О!

Бенедикт си позволи възможно най-незабележимата усмивка.

— Шавливостта е много по-лоша от излишното тегло — измърмори тя.

— Не бих могъл да съм по-съгласен — каза Бенедикт. — Ами мистър Уудсън?

— Кой?

— Новият викарий. Онзи, за когото каза...

— ... че има прекрасна усмивка — развълнувано довърши Софи. — О, Бенедикт, това е идеално! О, обичам те, обичам те, обичам те! — с тези думи тя направо прескочи ниската масичка между тях и се озова в обятията му.

— Е, и аз те обичам — отвърна той и се поздрави за това, че малко по-рано, предвидливо бе затворил вратата на салона.

Вестникът излетя през рамото му и всичко в света беше наред.

* * *

След няколко седмици Сезонът свърши и Поузи реши да приеме поканата на Софи за едно по-продължително гостуване. През лятото Лондон бе горещ, влажен и доста миризлив и едно посещение в провинцията изглеждаше много на място. Освен това не бе виждала кръщелниците си от няколко месеца и бе слисана, когато Софи ѝ писа, че Александър е започнал да губи част от бебешката си закръгленост. О, той бе невероятно сладък и сякаш предизвикваше у всички желание да го прегръщат. Трябваше да го види, преди да е отслабнал твърде много. Просто трябваше.

Щеше да е хубаво да види и Софи. Беше ѝ писала, че все още се чувства малко слаба, а Поузи обичаше да помага.

Няколко дни след пристигането ѝ тя и Софи пиеха чай, и както обикновено разговорът стигна до Араминта и Розамунд, на които Поузи случайно бе попаднала в Лондон. След няколко години

мълчание, майка ѝ най-накрая бе започнала да я забелязва, но дори и сега разговорите бяха кратки и сковани. Поузи смяташе, че така е най-добре. Майка ѝ може и да нямаше какво да ѝ каже, но и тя се чувстваше по същия начин. Беше доста освобождаващо.

— Видях я пред шапкаря — каза Поузи, докато приготвяше чая си с допълнително мляко и без захар. — Тъкмо слизаше по стълбите и нямаше как да я избегна, а и осъзнах, че не искам. Не че исках да говоря с нея, разбира се — отпи глътка. — По-скоро не исках да прахосвам сили да се крия.

Софи кимна одобрително.

— След това поговорихме, без да си казваме нищо разбира се, макар че тя успя да направи една от умните си, обидни малки забележки.

— Мразя ги.

— Знам. Много е добра в това.

— Талант — отбеляза Софи. — Не особено добър, но все пак талант.

— Е — продължи Поузи, — трябва да кажа, че се държах доста зряло. Оставих я да каже каквото иска и се сбогувах. И тогава направих най-невероятното откритие.

— Какво?

Поузи се усмихна.

— Харесвам се.

— Разбира се, че се харесваш — объркано премигна Софи.

— Не! Не, не разбираш — възрази Поузи.

Странно, защото именно Софи би трябвало да разбира най-добре. Тя бе единственият друг човек, който знаеше какво е да живееш като нелюбимо дете на Араминта. Но пък в Софи имаше нещо толкова слънчево. Винаги е било така. Дори когато се отнасяха с нея като с роб, тя никога не бе изглеждала победена. В нея имаше някакъв дух, искра. Не беше непокорство, Софи бе най-малко непокорния човек, когото Поузи познаваше, освен, може би, самата тя. Не непокорство, а... издръжливост.

Във всеки случай, Софи би трябвало да разбира какво има предвид Поузи, но очевидно не беше така, затова ѝ обясни:

— Невинаги съм се харесвала. А и защо да го правя? Собствената ми майка не ме харесваше.

— О, Поузи — очите на Софи се изпълниха със сълзи, — не бива...

— Не, не — добродушно изрече Поузи. — Не мисли за това. Няма значение.

Софи само я изгледа.

— Е, поне вече не — поправи се Поузи и погледна чинията с бисквити на масичката между тях. Наистина не биваше да си взема. Беше изяла три и искаше още толкова. Но пък ако изядеше само една, това на практика означава, че се въздържа от две... Размърда пръсти. По-добре да не си взима дори една, а да ги остави на Софи, която току-що бе родила и трябваше да си възвърне силите. От друга страна тя й изглеждаше напълно възстановена, а и малкият Александър вече беше на четири месеца...

— Поузи?

Тя вдигна поглед.

— Има ли някакъв проблем?

Поузи леко сви рамене.

— Не мога да реша дали искам да изям още една бисквита.

Софи примигна.

— Бисквита? Наистина ли?

— Има поне две причини да не го правя, а вероятно и повече — млъкна и се намръщи.

— Изглеждаш доста сериозна — отбеляза Софи. — Сякаш спрягаш глаголи на латински.

— О, не, щях да изглеждам много по-спокойна, ако спрягах глаголи на латински — заяви Поузи. — Щеше да е доста лесно, тъй като не знам нищо по въпроса. От друга страна, за бисквитите мога да се чудя безкрай — въздъхна и сведе поглед към корема си, — за огромна моя изненада.

— Не бъди глупава, Поузи — смъмри я Софи. — Ти си най-прекрасната жена, която познавам.

Поузи се усмихна и погледна бисквитата. Най-невероятното нещо при Софи бе, че тя не лъжеше. Наистина мислеше, че е най-прекрасната сред познатите й. Но пък Софи си бе такава. Виждаше добрина там, където другите виждаха... Е, където в интерес на истината, другите изобщо не си правеха труда да погледнат.

Поузи отхапа, сдъвка парченцето и реши, че определено си заслужава. Масло, захар и брашно. Имаше ли нещо по-хубаво?

— Днес получих писмо от лейди Бриджъртън — отбеляза Софи.

Поузи вдигна поглед заинтригувано. Технически погледнато, „лейди Бриджъртън“ би могло да се отнася за зълвата на Софи и съпруга на настоящия виконт, но и двете знаеха, че става въпрос за майката на Бенедикт. За тях тя винаги щеше да си остане лейди Бриджъртън. Другата наричаха просто Кейт. Което бе чудесно, защото сред семейството тя предпочиташе това обръщение.

— Пише, че мистър Фибърли се е отбил — тъй като Поузи не коментира, Софи добави: — Търсил е теб.

— Разбира се — каза Поузи. — Хаясинт е твърде млада, а Елоиз го ужасява.

— Елоиз ужасява и мен — призна Софи. — Или поне така беше преди. А Хаясинт ще ме ужасява до сетния ми ден. Сигурна съм.

— Просто трябва да знаеш как да се справяш с нея — махна с ръка Поузи. Хаясинт Бриджъртън наистина може лесно да уплаши човек, но двете се разбираха доста добре. Причината вероятно бе в твърдото — някои биха казали непоклатимо — чувство за справедливост на Хаясинт. Когато бе разбрала, че майката на Поузи никога не я бе обичала, колкото Розамунд...

Е, Поузи никога не бе разказвала истории и нямаше да започне сега, но бе споменала, че Араминта никога вече не бе получила възможността да яде риба. Или пиле.^[1]

Беше го научила от прислужниците, а те бяха най-достоверния източник на клюки.

— Щеше да ми разказваш за мистър Фибърли — Софи отпи от чая си.

Поузи сви рамене, макар да не бе имала намерение да го прави.

— Толкова е скучен.

— Красив?

Поузи отново сви рамене.

— Не мога да кажа.

— Достатъчно е само да го погледнеш, Поузи.

— Не мога да мина отвъд скуката. Не мисля, че някога се смее.

— Не може да е толкова зле.

— О, напротив, уверявам те — протегна се и взе още една бисквита, преди да осъзнае, че не бе имала намерение да го прави. Е, след като вече бе в ръката ѝ, не можеше да я върне. Размаха я във въздуха, докато обясняваше: — Понякога издава един ужасен звук като „ъхъм, въхъм, въхъм“ и ми се струва, че го смята за смях, но определено не е — Софи се изкиска, макар че изглежда смяташе, че не бива. — И дори не поглежда гърдите ми!

— Поузи!

— Те са единственото ми достойнство.

— Не е вярно! — Софи се огледа из салона, въпреки че нямаше никой. — Не мога да повярвам, че го каза.

Поузи раздражено въздъхна.

— Не мога да кажа „гърди“ в Лондон, а сега не мога да го казвам и в Уилтшър?

— Не и когато очаквам новия викарий — отвърна Софи.

Парченце от бисквитата на Поузи падна в скута ѝ.

— Какво?

— Не ти ли казах?

Поузи я изглежда подозрително. Повечето хора смятаха, че Софи не умее да лъже, защото имаше такъв ангелски вид. Освен това го правеше наистина рядко, затова и смятаха, че ако реши да излъже, ще се справи просто ужасно. Поузи обаче знаеше по-добре.

— Не — тя изтърси полите си, — не ми каза.

— Колко нетипично за мен — измърмори Софи, взе бисквита и си отхапа.

Поузи се втренчи в нея.

— Знаеш ли какво ще направя сега?

Софи поклати глава.

— Няма да извъртя очи, тъй като се опитвам да се държа по начин, който подобава на възрастта и зрелостта ми.

— Наистина изглеждаш много сериозна.

Поузи продължи да се взира в нея.

— Предполагам, че е неженен.

— Ами да.

Поузи повдигна вежди. Високомерното изражение вероятно бе единственото полезно нещо, наследено от майка ѝ.

— На колко години е този викарий?

— Не зная — призна Софи, — но всичката му коса си е на мястото.

— Дотам стигнахме — измърмори Поузи.

— Помислих си за теб, когато го срещнах — каза Софи, — защото се усмихва.

Защото се усмихва? Поузи започваше да мисли, че Софи малко се е смахнала.

— Моля?

— Толкова често се усмихва. И толкова мило — при тези думи самата Софи се усмихна. — Не можах да не си помисля за теб.

Този път Поузи извъртя очи и каза:

— Реших да се откажа от зрелостта.

— Определено.

— Ще се запозная с твоя викарий — каза Поузи, — но трябва да знаеш, че съм решила да бъда ексцентрична.

— Желая ти успех — в тона на Софи не липсваше сарказъм.

— Не мислиш, че мога?

— Ти си най-малко ексцентричния човек, когото познавам.

Вярно беше, разбира се, но ако трябваше да прекара живота си като стара мома, искаше да бъде ексцентричка с голяма шапка, а не отчаяна жена с присвити устни.

— Как се казва? — попита.

Преди Софи да успее да отговори, чуха входната врата да се отваря и след това, сякаш в отговор на въпроса ѝ, икономът обяви:

— Мистър Уудсън е тук, за да ви види, мисис Бриджъртън.

Поузи пхна полуизядената бисквита под една салфетка и прибра красиво ръце в скута си. Беше леко объркана, задето Софи е поканила ерген на чай, без да я предупреди, но нямаше смисъл да прави лошо впечатление. Погледна очаквателно към вратата като търпеливо се вслушваше в приближаващите стъпки.

И тогава...

И тогава...

Честно казано не би имало особен смисъл да се връща към този момент, защото не помнеше почти нищо от това, което последва. Видя го и сякаш след двадесет и пет години живот сърцето ѝ най-последно започна да бие.

* * *

Хю Уудсън не бе най-цененото момче в училище, нито бе най-хубавото, нито пък най-атлетичното. Никога не бе станал най-умния, най-големия сноб или най-големия глупак. Само че, както и през целия му живот, бе най-харесвания.

Хората го харесваха. Винаги е било така. Вероятно, защото и той харесваше почти всички. Майка му се кълнеше, че е излязъл от утробата ѝ с усмивка. Споменаваше го много често, макар Хю да подозираше, че го прави, само за да даде повод на баща му да добави:

— О, Гертруд, знаеш, че това бяха просто газове.

След което веднага избухна в смях. Това бе истинско изпитание за любовта, която Хю изпитваше към тях, но и спасение за него самия, тъй като обикновено и той се смееше.

Все пак при цялата си популярност, изглежда не привличаше жените. Те го обожаваха, разбира се, доверяваха му най-отчаяните си тайни, но винаги го правеха по начин, от който на Хю му ставаше ясно, че гледат на него само като на весело същество, на което могат да разчитат. Най-лошото бе, че всички жени в обкръжението му бяха уверени, че познават идеалната за него или поне, че такава наистина съществува.

И все пак не оставаше незабелязан фактът, че никоя от тях не считаше себе си за подходяща за тази роля. Е, поне Хю го забелязваше. Всички останали бяха в блажено неведение.

Въпреки това продължаваше напред, защото нямаше смисъл да не го прави. И тъй като винаги бе подозирал, че жените са по-умния пол, все още таеше надежда, че идеалната наистина е някъде там. Та нали го бяха казвали повече от дузина жени. Не можеше всички да грешат.

Само че Хю приближаваше тридесет, а мис Съвършенство все още не бе счела за нужно да се появи. Той започваше да мисли, че трябва да вземе нещата в свои ръце, макар да нямаше никаква идея как точно да го стори, още повече че току-що се бе преместил в едно доста спокойно кътче на Уилтшър, а в енорията му изглежда нямаше дори една неомъжена дама на подходяща възраст.

Забележително, но вярно.

Може би трябваше да се разходи до Глостършир следващата неделя. Мястото в църквата бе свободно и го бяха помолили да изнесе няколко проповеди, докато си намерят нов викарий. Трябваше да има поне една необвързана жена. Не бе възможно всички в Котсуолдс да са омъжени.

Това, обаче, не бе подходящ момент да размишлява над подобни неща. Тъкмо отиваше да пие чай с мисис Бриджъртън — покана, за която бе невероятно благодарен. Все още се запознаваше с областта и жителите ѝ, но му бе нужно да проведе само една служба, за да разбере, че всички харесват и ценят мисис Бриджъртън. Освен това, тя изглеждаше много умна и мила.

Надяваше се да обича клюките. Наистина имаше нужда някой да го осведоми за околността и хората. Не можеше да се грижи за паството си, без да познава историята му. Освен това бе чул, че готвачката ѝ приготвя много хубав чай, а бисквитите бяха изрично споменати.

— Мистър Уудсън е тук, за да ви види, мисис Бриджъртън.

Хю пристъпи в салона, когато икономът произнесе името му. Беше доволен, че не е обядвал, защото в къщата ухаеше божествено и...

И в този миг забрави всичко.

Защо бе дошъл.

Кой беше.

Дори цвета на небето и мириса на тревата.

Докато стоеше под арката на вратата в салона на мисис Бриджъртън, разбра едно-единствено нещо. Жената, седнала на дивана, онази с изключителните очи, онази която не беше мисис Бриджъртън... тя беше мис Съвършенство.

* * *

Софи Бриджъртън знаеше това-онова за любовта от пръв поглед. Преди време самата тя бе ударена от пословичния ѝ гръм — бе занемяла от страстта, която спря дъха ѝ, от някакво опияняващо блаженство и странно гъделичкащо усещане по цялото тяло. Или поне това си спомняше.

Освен това помнеше, че макар в нейния случай стрелата на Купидон да се бе оказала удивително точна, на двамата с Бенедикт им бе отнело доста време, за да достигнат до „и заживели щастливо“. Затова, въпреки че ѝ се искаше да подскочи от радост, докато наблюдаваше как Поузи и мистър Уудсън се взират един в друг като влюбени кученца, друга част от нея — практичната част от нея, онази която бе родена откъм грешната страна на закона и знаеше, че светът не е изтъкан от дъги и ангели — се опитваше да обуздае вълнението си.

Само че, въпреки ужасното си детство (а част от него бе наистина отвратителна), въпреки жестокостите и униженията, на които бе подлагана през живота си, а те съвсем не бяха малко, в сърцето си Софи бе непоправима романтичка.

И това отново я връщаше към Поузи.

Вярно, че сестра ѝ я посещаваше няколко пъти всяка година и едно от тези посещения почти винаги съвпадаше с края на Сезона, но Софи като че ли бе добавила малко повече настоятелност към последната си покана. Може би малко бе преувеличила колко бързо растат децата и имаше известна вероятност направо да е излъгала, че не се чувства добре.

В този случай, обаче, целта напълно оправдаваше средствата. О, Поузи бе казвала, че ще е съвсем доволна да остане неомъжена, но Софи не ѝ вярваше и за секунда. По-точно, Софи знаеше, че Поузи вярва, че ще бъде напълно доволна, но човек трябваше само да я види как гушка малките Уилям и Александър, за да разбере, че е родена да бъде майка и че светът би бил много по-лошо място, ако тя не създаде един куп собствени деца.

Софи наистина — веднъж или дванадесет пъти — я бе представяла на всеки необвързан джентълмен, който се окажеше по това време в Уилтшър, но този път... Този път Софи знаеше.

Това бе любов.

— Мистър Уудсън — каза тя, опитвайки се да не се разхили като луда, — мога ли да ви представя скъпата си сестра мис Поузи Рейлинг?

Мистър Уудсън изглежда мислеше, че казва нещо, но всъщност се взираше в Поузи, сякаш току-що е срещнал Афродита.

— Поузи — продължи Софи, — това е мистър Уудсън, нашият нов викарий. Пристигна съвсем наскоро, преди колко... три седмици?

Всъщност живееше там от два месеца и Софи прекрасно знаеше това, но нямаше търпение да провери дали я слуша достатъчно внимателно, за да я поправи. Той само кимна, без да отделя очи от Поузи.

— Моля, мистър Уудсън — измърмори Софи, — седнете.

Викарият успя да проумее думите ѝ и се отпусна на един стол.

— Чай, мистър Уудсън? — попита домакинята.

Той кимна.

— Поузи, би ли наляла?

Поузи също кимна. Софи изчака, но след като стана очевидно, че сестра ѝ няма да направи нищо, освен да се усмихва на мистър Уудсън, тя повтори:

— Поузи!

Момичето се обърна, за да я погледне, но главата ѝ се движеше толкова бавно и с такова нежелание, сякаш някакъв гигантски магнит я бе уловил под влиянието си.

— Ще налееш ли чай на мистър Уудсън? — промърмори Софи и опита да ограничи усмивката само до очите си.

— О! Разбира се — Поузи се обърна към викария и глупавата усмивка се върна на лицето ѝ. — Бихте ли желали малко чай?

При нормални обстоятелства Софи би споменала, че вече е задала този въпрос, но в тази среща нямаше нищо нормално, затова реши да се облегне назад и само да наблюдава.

— Много бих искал — каза мистър Уудсън на Поузи. — Повече от всичко друго.

Все едно аз изобщо не съм тук, помисли си Софи.

— Как го пиете? — попита Поузи.

— Както желаете.

О, това вече беше прекалено. Никой мъж не се влюбва толкова сляпо, че да изгуби всичките си предпочитания към чая. Това бе Англия, за бога! Още повече, че ставаше въпрос за чай.

— Имаме и мляко, и захар — не успя да се сдържи Софи.

Беше решила само да седи и да наблюдава, но дори и най-безнадеждния романтик не би успял да запази мълчание.

Мистър Уудсън не я чу.

— И двете биха били подходящи — допълни тя.

— Имате най-невероятните очи — изрече той с изпълнен с почуда глас, сякаш не можеше да повярва, че е точно тук, в тази стая, с Поузи.

— Усмивката ви... — отвърна Поузи, — прекрасна е.

Той се наведе напред.

— Харесвате ли рози, мис Рейлинг?

Поузи кимна.

— Трябва да ви донеса.

Софи се отказа от опитите си да изглежда спокойна и най-после си позволи да се ухили. Така или иначе никой от двамата не я поглеждаше.

— Ние имаме рози — съобщи тя.

Никакъв отговор.

— В задната градина.

Отново нищо.

— Където вие двамата може да се поразходите.

Сякаш някой бодна и двамата с карфица.

— О, да вървим ли?

— С удоволствие.

— Моля, позволете ми да...

— Вземете ръката ми.

— Аз бих...

— Трябва...

Докато Поузи и мистър Уудсън стигнат до вратата, Софи вече едва различаваше кой какво казва. В чашата на мистър Уудсън не бе попаднала и капчица чай.

Софи изчака цяла минута и след това избухна в смях, затискайки с ръка устата си, макар да бе сигурна, че няма нужда. Смахът ѝ бе породен от чисто удоволствие. Също и от гордост, задето бе организирала всичко.

* * *

— Защо се смееш? — въпросът бе на Бенедикт, който влезе в салона. Пръстите му бяха изцапани с боя. — А! Бисквити. Умирам от

глад. Тази сутрин забравих да хапна — взе последната и се намръщи.
— Можеше да ми оставиш малко повече.

— Заради Поузи и мистър Уудсън — Софи се ухили. —
Предричам много кратък годеж.

Очите на Бенедикт се разшириха. Обърна се към вратата, а после
към прозореца.

— Къде са?

— Отзад. Оттук не можем да ги видим.

Той замислено задъвка.

— Но от студиото ми можем.

В продължение на две секунди никой от тях не помръдна. Но
само две секунди. Хукнаха към вратата, а после по коридора към
студиото на Бенедикт, което бе разположено в задната част на къщата,
където от три страни влизаше светлина. Софи стигна първа, естествено
като използва хитрост, и шокирано ахна.

— Какво има? — попита от вратата Бенедикт.

— Целуват се!

Той закрачи напред.

— Не е вярно!

— О, напротив.

Той застана до нея и зяпна.

— Проклет да съм!

А Софи, която никога не ругаеше, отвърна:

— Знам. Знам.

— Току-що са се запознали? Наистина ли?

— Ти ме целуна в първата нощ, когато се срещнахме — изтъкна
тя.

— Това беше различно.

Софи успя да отдели вниманието си от целуващата се на
моравата двойка, колкото да попита:

— Защо?

Той се замисли за момент и отвърна:

— Беше на бал с маски.

— О, значи няма проблем да целуваш някоя, стига да не знаеш
коя е?

— Не е честно, Софи — той поклати глава. — Попитах те, а ти
не пожела да ми кажеш.

Това беше достатъчно вярно, за да сложи точка на тази част от разговора и за момент останаха безсрамно втренчени в Поузи и викария. Те бяха спрели да се целуват и сега разговаряха с бясна скорост. Поне така изглеждаше отстрани. Поузи говореше, а после мистър Уудсън кимна и разпалено я прекъсна, след това тя му върна жеста и той, представяте ли си, май че се разкикоти, а Поузи заговори с такъв плам, че започна да мята ръце във въздуха.

— Какво толкова имат да си казват, за бога? — зачуди се Софи.

— Може би всичко онова, което е трябвало да си кажат, преди той да я целуне — Бенедикт скръсти ръце и се намръщи. — От кога са така между другото?

— Наблюдаваш ги толкова дълго, колкото и аз.

— Не, имам предвид, кога пристигна той? Изобщо говориха ли преди... — той махна с ръка към прозореца към двойката, която изглежда се готвеше за нова целувка.

— Да, разбира се, но... — Софи спря и се замисли. Поузи и мистър Уудсън бяха доста мълчаливи по време на срещата си. Тя не можеше да си спомни да са си разменили и една смислена дума. — Е, боя се, че не много.

Бенедикт бавно кимна.

— Мислиш ли, че трябва да изляза там?

Софи го погледна, след това обърна поглед към прозореца и пак към него.

— Луд ли си?

Той сви рамене.

— Сега тя ми е сестра и са в моята къща...

— Да не си посмял!

— Значи от мен не се очаква да защита честта ѝ?

— Това е първата ѝ целувка!

Той изви вежди.

— А ние я шпионираме.

— Имам право — възмути се Софи. — Аз организирах всичко.

— О, ти го организира, така ли? Ако си спомням добре, струва ми се, че аз предложих мистър Уудсън.

— Но не направи нищо по въпроса.

— Това е твоя работа, скъпа.

Софи понечи да отговори, тъй като тонът му бе доста дразнещ, но той имаше право. Беше й доста приятно да търси подходящ мъж за Поузи и сега се наслаждаваше на очевидния си успех.

— Знаеш ли — замислено изрече Бенедикт, — някой ден може да имаме дъщеря.

Софи се обърна към него. Обикновено съпругът й не говореше така несвързано.

— Моля?

Той махна с ръка към влюбените на моравата.

— Ами това може да бъде чудесна възможност да се упражня. Струва ми се, че искам да бъда ужасно покровителствен баща. Бих могъл да изляза и да го разкъсам на парчета.

Софи потрепна. Бедният мистър Уудсън не би имал никакъв шанс.

— Бих могъл да го извикам на дуел...

Софи поклати глава.

— Много добре, но ако я събори на земята, ще се намеся.

— Той не би... О, небеса! — Софи се наведе напред и почти опря лице в стъклото. — О, боже мой! — и дори не покри устата си от ужас, че богохулства.

Бенедикт въздъхна и размърда пръсти.

— Наистина не искам да си наранявам ръцете. Портретът ти е готов наполовина и засега върви много добре.

Софи положи ръка върху неговата, за да го задържи, макар че той не бе тръгнал за никъде.

— Не, недей... — а после ахна: — О, боже! Може би трябва да направим нещо.

— Още не са на земята.

— Бенедикт!

— Обикновено бих казал „да извикаме свещеника“ — отбеляза той, — само че ние направихме точно това и... забъркахме тази каша.

Софи преглътна.

— Може би ще успееш да им вземеш специално разрешително? Като сватбен подарък?

Той се ухили.

— Смятай го за направено.

* * *

Сватбата беше прекрасна, а целувката накрая...

Никой не бе изненадан, когато девет месеца по-късно Поузи се сдоби с бебе, а след това и с още няколко, на интервали от по една година. Тя подбираще много внимателно имената на потомството си, а мистър Уудсън, който като викарий бе обичан толкова, колкото и във всеки друг етап от живота си, я обичаше твърде много, за да оспорва избора ѝ.

Първо, по очевидни причини, беше София, а след това — Бенедикт. Следващата трябваше да бъде Вайълет, но Софи я умоляваше да не го прави. Винаги бе искала това име за дъщеря си и щеше да се получи твърде объркващо, като се има предвид колко близо едно до друго живееха семействата. Така че Поузи избра Джорджет, на името на майката на Хю, която според нея имаше най-красивата усмивка на света.

След това се появи Джон, кръстен на бащата на Хю, и за известно време смятаха, че той ще остане бебето в семейството. След като четири поредни години раждаше всеки юни, Поузи спря да забременява. Тя сподели със Софи, че не правят нищо различно. С Хю все още бяха много влюбени; но изглежда тялото ѝ бе решило, че е приключило с ражданията. Това не беше проблем. С две момичета и две момчета, всички под десет години, не ѝ липсваха занимания.

И тогава една сутрин, когато Джон бе вече на пет, Поузи стана от леглото и повърна на пода. Това можеше да означава само едно и през следващата есен тя роди момиче.

Както обикновено, Софи присъстваше на раждането.

— Как ще я кръстиш?

Поузи сведе поглед към мъничкото същество в обятията си. То спеше доста спокойно и макар да знаеше, че новородените не се усмихват, бебето изглеждаше така, сякаш е много доволно от нещо. Може би от това, че се е родило. Може би щеше да атакува живота с усмивка. Нейното оръжие щеше да е чувството за хумор. Какъв прекрасен човек щеше да бъде!

— Араминта — внезапно изрече Поузи.

Софи почти падна на пода от шок.

— Моля?!

— Искам да я кръстя Араминта. Категорична съм — Поузи погали бузката на бебето и нежно я докосна под брадичката.

Софи като че ли не можеше да спре да клати глава.

— Но майка ти... Не мога да повярвам, че би...

— Не я кръщавам на майка ми — нежно я прекъсна Поузи, — а заради майка ми. Различно е.

Софи не бе убедена, но се наведе, за да погледне бебето по-отблизо.

— Наистина е доста сладка — измърмори.

Поузи се усмихна, без да отделя поглед от лицето на дъщеря си:

— Знам.

— Предполагам, че бих могла да свикна — каза Софи и примирено поклати глава. Протегна пръст и леко погъделичка мъничката длан, а малките пръстчета се обвиха инстинктивно около него. — Добър вечер, Араминта — прошепна тя. — Приятно ми е да се запознаем.

— Минти — поправи я Поузи.

Софи вдигна поглед.

— Какво?

— Ще я наричам Минти. „Араминта“ ще изглежда добре в семейната библия, но всъщност тя си е истинска Минти.

Софи стисна здраво устни, за да не се разсмее.

— На майка ти хич няма да ѝ хареса.

— Да — измърмори Поузи, — няма да ѝ хареса, нали?

— Минти — изрече Софи, за да изпробва звученето. — На мен ми харесва. Не, мисля, че направо го обичам. Подхожда ѝ.

Поузи целуна Минти по главичката.

— Що за момиче ще бъдеш? — промълви. — Сладко и послушно?

Софи се изкиска при тези думи. Бе присъствала на дванадесет раждания — четири свои, пет на Поузи и три на сестрата на Бенедикт Елоиз — и никога не бе чувала бебе да се появява на бял свят с толкова силен вик като малката Минти.

— Това момиче — изрече убедено — няма да ти даде и минута покой.

Точно така и стана. Но това, скъпи читателю, е друга история...

[1] Поузи има предвид, че майка ѝ изпитва финансови затруднения, което не ѝ позволява да поръчва месо или риба. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.